

TIMO

‘Je bent ook altijd de laatste,’ wordt er geschreeuwd. ‘Je loopt te zoeken naar bladeren en kruiden en wij maar sjouwen met die stenen!’

Drentelend komt Timo aan op de open plek in het eikenwoud. Timo is een druïde, een wijze man die alles weet van de natuur. Hij ziet dat de anderen al bezig zijn met het klaarleggen van de stenen. Het is het jaar drieduizend vóór Christus.

Lachend tilt Timo de kleinste steen op die nog gelegd moet worden en neemt plaats in de steencirkel. In het midden van de cirkel liggen appels, peren, kersen, koolrapen en wortels. Tijdens de druïdebijeenkomsten wordt altijd gestart met het eten van al dit lekkers.

‘Wat een rijke oogst dit jaar,’ zegt Merlijn.

Met een verrukte blik in zijn ogen loopt hij snel op de stapel groente en fruit af. Timo loopt op zijn teenslippers achter hem aan. ‘Zeker,’ antwoordt Timo. ‘en die peren zijn echt om te smullen.’

Timo neemt een grote hap van zijn peer en laat de zoete smaak op zijn tong rusten, terwijl hij terugloopt naar zijn steen. Merlijn kiest voor een wortel en gaat smakkend naast Timo zitten. Zodra de druïdes hun buiken rond hebben gegeten, neemt Felix, de hoofddruïde, het woord. Zijn baard is een stuk langer en grijzer dan die van de anderen.

‘We hebben een probleem in de groep,’ begint hij. ‘Eén druïde onder ons heeft namelijk de vreemde gedachte dat hij door de magische werking van kruiden door de tijd kan reizen.’

‘Timo,’ roept Kelton. ‘mag ik met je mee op reis naar de toekomst?’ In het eikenwoud ontstaat een spottend gegniffel. Timo leunt met zijn ellebogen op zijn knieën en legt zijn hoofd in zijn handen.

‘Timo, je weet dat ik het over jou heb. Het wordt tijd dat je die rare denkbeelden uit je hoofd zet,’ zegt Felix.

‘Dat ben ik niet van plan,’ antwoordt Timo. ‘Op een dag zal ik bewijzen dat ik gelijk heb.’

‘Ik verwacht vandaag van jou goede opmerkingen over de geneeskrachten van kruiden!’

Timo draait zijn hoofd weg en zwijgt de rest van de bijeenkomst.

‘Wie heeft er wel eens buikpijn gehad en heeft toen brandnetelsoep gedronken?’ vraagt Felix.

Zes druïdes steken hun vinger op.

‘De buikpijn verdween toen snel,’ zegt Merlijn.

‘Bij mij hielp geitenmelk beter,’ zegt Kelton.

Timo zegt niets. Ik zal ze vandaag eens wat laten zien, denkt hij.

De druïdebijeenkomsten eindigen altijd met het zingen van liederen. Zodra deze bijeenkomst is afgelopen, staan Merlijn en Kelton op en zetten de eerste noten in. Iedereen zingt uit volle borst mee, behalve Timo. Hij staart nog steeds voor zich uit. Af en toe wrijft hij over zijn koude tenen.

Na het zingen van de liederen, staat hij vlug op. Hij pakt zijn steen in zijn rechterhand en stopt het bosje bladeren en kruiden, dat hij voor de bijeenkomst verzameld heeft, in zijn buidel. Hij beweegt zijn tenen heen en weer en loopt dan met grote passen terug naar zijn hut in het woud. Hier opent hij zijn buidel en pakt alle bladeren en kruiden eruit. Timo stopt deze in een pot en doet er ook een klein stukje schil van een appel en een halve steel van een zwam bij. Met zijn stamper stampt hij alles fijn, totdat er een geurig kruidenbrouwsel is ontstaan.

‘Vandaag moet het lukken,’ mompelt hij in zichzelf.

Hij schuifelt naar de wand van zijn hut en trekt de deken die op de grond ligt weg.

Gelukkig, het ligt er nog, denkt Timo.

Timo heeft een kleine cirkel van steentjes gemaakt en deze op een stokje gezet. Timo gebruikt deze steentjescirkel vaak om doorheen te kijken. Af en toe smeert hij een beetje van zijn kruiden